

tuurlijk vraagstukken als perspectief, verkortingen e.d. klemmender dan ooit gemaakt, en zeer interessant is het waar te nemen hoe zij deze vraagstukken oplossen.

Pietro is vooral nog schilder van altaarstukken. Waar hij zich aan het werk op de natte kalk waagt, blijkt zijn bekwaamheid soms te kort te schieten. Zoo bijv. in zijn fresco's in de Servi-kerk te Siena. In de „dans van Salome" loopt de vloer veel te stijl naar achteren op, de perspectief is tamelijk gebrekkig en de figuren zijn vrij stijf. De eenige bekooring van dit schilderij ligt in de teere tinten en een zekeren harmonischen eenvoud in de opstelling der figuren.

In zijn „Betlehemsche kindermoord" zijn de figuren beter. De perspectief der gebouwen die het tooneel van handeling omsluiten is echter ook daar zeer slecht.

In het paneeltje met tooneelen uit het leven van S. Umilta (van 1341) in de Uffizi te Florence is wel een kleine vooruitgang doch ook hier nog dezelfde gebreken.

Verwonderlijk is daarom de groote verbetering in het schilderij met de geboorte van Maria (van 1342) in het Dom-museum te Siena. Niet alleen dat de teekening van een juister inzicht getuigt, ook de figuren zijn veel fijner en gevoelvoller. Pietro overtreft hier al zijn vorig werk.

Ambrogio is echter grooter dan zijn oudere broeder. Als mensch een religieus denker en wijsgeer — Vasari beschrijft ons hem als van een groote gelijkmoedigheid en met een innemend karakter — heeft hij in zijn kunst eenige mooie allegorische tafereelen en werkelijk prachtige symbolische figuren gegeven. Ook moet hij een bewonderaar der antieken zijn geweest. Ghiberti schrijft over een teekening naar een Venus van Lysippos door de hand van Ambrogio.

Deze teekening kennen we niet doch een waarlijk Helleensche rust en harmonie vertoont de figuur van de Vrede in des meesters fresco van „Het Goede Bewind" in het raadhuis. Zij is afgebeeld in half liggende houding, het hoofd gesteund op de hand. Het schoone lichaam is gehuld in een eenvoudig wit kleed met natuurlijk- en harmonieus-vallende plooien. Uit geheel haar wezen ademt een geest van kalme waardigheid.

Een niet minder fraaie figuur in deze zelfde allegorie is die van „het Recht", die de weegschaal in evenwicht houdt, die „de Wijsheid" tot haar heeft doen neerzinken.

Weldadig is werkelijk de aanblik van „Justitia's" verheven-schoon gelaat, waar de zachte ernst als een glans over heen ligt. De mooie, amandelvormige oogen blikken rustig omhoog. Wie dit verrukkelijk gelaat eens gezien heeft zal het niet licht vergeten.

De „Eendracht" aan de voeten van het „Recht" gezeten is evenzeer van bijzondere schoonheid. Zij slaat kalm den stoet van burgers gade die